

0159

De graffiti van de gedetineerden waren niet te bezichtigen omdat de minste aanraking hen kan doen afbrokkelen. © Koen Merens

Donkere gangen en piepkleine cellen

Vilvoorde. Het laatste charmeoffensief van het Tuchthuis lokte opnieuw meer dan zeshonderd bezoekers.

Nadat vorig weekend al meer dan vijfhonderd mensen burgemeester Jean-Luc Dehaene en zijn medegevangenen kwamen bezoeken in de cel, was het Tuchthuis gisteren opnieuw een drukbezochte plek.

Zowel jong als oud ging op ontdekkingstocht in de stoffige gangen en donkere cellen van de

achttiende-eeuwse gevangenis. De graffiti waren spijtig genoeg niet te bezichtigen. De tekeningen zijn immers te broos: een kleine aanraking is voldoende om ze te doen afbrokkelen. Het leek de bezoekers echter weinig te deren. De meesten waren al erg onder de indruk van het complex op zich, vooral dan van de toch wel heel krappe cellen. Zo ook Lea Van Stappen (75), die samen met haar dochter voor de eerste keer de binnenkant van het Tuchthuis zag. „Ik woon al bijna vijftig jaar in Vilvoorde, maar was hier nog nooit binnen geweest”, zegt ze. „In het echt zijn de cellen nog kleiner dan ze op televisie lijken. Je kan je moeilijk voorstellen dat mensen hierin wer-

den opgesloten, het moet verschrikkelijk geweest zijn.” Dat het Tuchthuis een rijke geschiedenis heeft, werd duidelijk op de tentoonstelling van het Sint-Lukasarchief. Die toonde hoe de gevangenis verschillende doelen heeft gediend, maar ook hoe het complex in recentere tijden gedeeltelijk werd afgebroken. Met een filmpje van toneelkring De Violier keerden de bezoekers even terug in de tijd. Cipers vertelden hoe het dagelijkse leven er voor de gevangenen moet hebben uitgezien: met stromend water in de onderste cellen, verzekeren ze de toeschouwers, althans als de Zenne hoog genoeg stond. (bdv)

M
ENSTRIJD

De Standaard febr. 2007